

Spørgsmaal ved nærværende Lov, og det har altsaa ikke kunnet været med til at foreslaae, at andet Stykke udgaaer. Hvad det sidste Forslag til § 4 angaaer, der er stillet af et Mindretal, da gaaer det ud paa, at Bestemmelsen om Revisionsfristen udgaaer af denne Lov; jeg skal sige til, at dette Mindretal ikke blot har stillet dette Forslag til denne Lov, men har ogsaa stillet tilsvarende Forslag til alle Lønningslove, som maatte komme frem her i Salen. Mindretallet mener, at det er skadeligt, i hvert Tilfælde overflødigt, at træffe en saadan Bestemmelse her i Loven. Fleertallet, som ikke kunde dele denne Betragtning, gaaer ud fra, at Revisionsreglerne burde gives saavel i denne Lov som i de øvrige tilsvarende Love, men har meent, at Fristen burde være femaarig og sættes til 1873—74 istedetfor til 1878—79, og i Overensstemmelse dermed stillet Forslaget under Nr. 8. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslagene til Thingets Velvillie.

Schjørring: Som den ærede Ordfører bemærkede, er der et Mindretal, som ikke har villet tiltræde Forslaget under Nr. 1, hvorefter Udskrivningscheferne ogsaa fremdeles kun skulle være constituerede. Det er i saa Henseende i Betænkningen kortelig antydet, at dette Mindretal støtter sig dertil, at Spørgsmaalet formeentlig er afgjort i modsat Retning ved Bærnepligtsloven, og at man ikke nu vil forandre denne. Denne Mindretallets Opfattelse skal jeg tillade mig noget nærmere at udvikle. Efterat det i den nye Bærnepligtslov er bestemt, at hver Brigadefreds skal være en Udskrivningskreds, hedder det fremdeles i § 6: „I hver Udskrivningskreds ansættes en Udskrivningschef, der udnævnes af Kongen“. Om disse Ord paastaar jeg, at, naar man vil tage dem ganske naturligt og simpelt, som de staae, og ikke gøre dem til Gjenstand for Experimenter i den høiere Lovfortolkning, kunne de ikke forstaaes anderledes end, at Loven herved har bestemt, at de nye Udskrivningschefer skulle have kongelig Udnævnelse. Dette fremgaaer aldeles klart, naar man sammenligner disse Ord med dem, der ere brugte i Lov af 23de Marts 1851 § 2, hvor der kun er Tale om

Constitution; thi der hedder det: „Indtil videre bliver Udskrivningsvæsenet at overdrage til constituerede Udskrivningschefer“. Vrede Medlemmer ville see, at det er ganske andre Udtryk, at der er meget stor Forskel mellem Udtrykkene i den Lov og i den nye Bærnepligtslov. Men end klarere bliver det efter min Mening, naar man vil tage denne Sags Historie for og see, hvoreledes det gik til, at Bærnepligtsloven kom til at træffe den Bestemmelse. Det vil erindres, at i 1851 blev man enig om, at man indtil Videre kun vilde have disse Embeder besatte ved Constitution for at faae Væilighed til at overveie, om Forretningerne ikke kunde besørges paa anden og billigere Maade. Denne midlertidige Tilstand varede meget længe, men saa kom den nye Hærorbning og som en Følge deraf den nye Bærnepligtslov, og Regjeringen antog, at det nu var paatide, at dette Spørgsmaal afgjordes; det underkastedes derfor en ny og grundig Overveielse, om disse Forretninger lode sig besørge paa anden Maade. Denne Overveielse fremtræder i de udførlige og klare Motiver, som ledsagede Bærnepligtsloven ifjor. Det udvikledes der, hvorfor man hverken vilde gaae den Vej at lade disse Forretninger besørge af Amtmændene eller den at lade dem besørge af Cheferne for Forstærkningsbataillonerne. Den første Undersøgelse interesserede særlig mig; thi fra en tidligere Embedsstilling, hvor jeg havde meget med Udskrivningsvæsenet at gjøre, var jeg kommen til den Mening, at det kunde lade sig gjøre at henlægge disse Forretninger til Amtmændene. Jeg underkastede derfor Regjeringens Udvikling en omhyggelig Prøvelse og kom til samme Resultat som den, nemlig, at den lille Bøsparelse, som kunde opnaaes, var for Intet at regne mod den Ulempe at lade en Contoivrist paa Amtscontoirret og ikke en selostændig Embedsmand udføre disse ikke saa ganske vigtige Forretninger. Det samme Resultat kom Udvalget, Thinget, Rigsdagen til. Af Udvalgsbetænkningen sees det, at der i Udvalget havde været fremsat Forslag om at lade Cheferne for Forstærkningsbataillonerne faae disse Forretninger, men at dette Forslag var opgivet paa Grund af stærk Modstand fra Regjeringens Side.